

Athanase Vantchev De Thracy – poems
Translated into Armenian by Gagik Davtyan
66.

Si je meurs en écrivant
Un beau vers,
Amis, déclarez-moi poète
Appartenant à la race d'or !

Car j'ai su, sous l'arome des glycines,
De quelle manière est
Tout ce qui est !

66.

Երբ ես մեռնեմ,
Ձեր հորինած մի լավ երգով,
Ինձ բանաստեղծ հայտարարեք, բարեկամներ,
Եվ ասեք, որ պատկանել եմ ոսկե խավին:

Քանի որ ես գլիցինիայի բուրմունքից եմ գլխի ընկել,
Թե ինչպես է համակարգված
Ամբողջ գոյը:

67.

Les ombres envahissant doucement
La cour modeste !

Cet accord harmonieux
Entre le ciel et les fleurs !

Un moment heureux
Suspendu dans le rose violacé
Du soir !

Et ce sentiment de bonheur soudain,
Unique, distingué, inoubliable !

67.

Ստվերները սուսիկ-փուսիկ
Նվաճում են համեստ բակը:

Օ, ներդաշնակ փոխընկալում
Երկնքի և ծաղիկների:

Երջանիկ է ժամանակը,
Քարացել է
Կապտակարմիր աղջամուղջում:

Երջանկության զգացումն այս անակնկալ,
Անկրկնելի, զարմանալի և անմոռաց:

68.

Lentement nos actes semés

S'épanouissent et portent fruits !

Placidité des pensées,
Mollesse onduleuse du cœur !

Dehors, les mésanges se moquent
Plaisamment des gouttes de rosée !

Tout n'est-il qu'impalpable brume rose,
Embruns irisés
Que la brise rassemble, porte et disperse
Avec une insouciance pernicieuse ?

68.

Մեր գործերի ցանքսը,
Ընծյուղներ է տալիս,
Առանց շտապելու:

Մտքերի անդորրություն,
Թույլ շարժումներ սրտի:

Երաշտահավն ահա
Լվացվում է ցողի կաթիլներով:

Եվ ինչ նման է սա ծիածանի մեզին անորսալի,
Ծվեններին ամպի,
Որոնց մեկ հավաքում, մեկ ցրում է քամին,
Քշում սարսափելի անհոգությամբ:

69.

La nef du jour
Est prête à appareiller !

Mais je ne peux pas suivre
Son libre élan !

Tous ces gens qui m'entourent
Dans cette étrange immobilité
Comme des âmes qui rêvent du Paradis
Et qui attendent que l'amour
Atteigne à la perfection limpide !

Ô temps qui reflue sur mes paupières
Comme une tendre vague de chaleur !

Ô temps, entre par la porte fermée,
Tout de ce côté sera propre !

69.

Օրվա նավը
Շուտով կելնի նավարկության:

Ես ուժ չունեմ սակայն հետևելու նրա
Ազատ պողոթյուններին:

Շրջապատող մարդիկ
Անշարժությամբ իրենց տարօրինակ,
Հոգիների նման, որոնք երազում են դրախտ ընկնել,
Սպասում են, մինչև
Սերը հասնի լուսե կատարելությանը:

Օ, ժամանակ, որ հոսում ես դեպի իմ կոպերը՝
Քնքուշ, տաք ալիքի նման:

Օ, ժամանակ, մտիր փակ դռներիս միջով,
Այստեղ մաքրություն է ամեն ինչում:

70.

Je parlerai de manière ornée,
Faible de puissance,
Puissant de faiblesse,
Comme est ornée de frêles oiseaux
La splendide villa de Livia.

Petits corps joyeux
Perdus dans l'excessive profusion
D'une mer houleuse de verdure !

Ces arbustes devenus chants
Sous l'haleine transparente du vent,
La danse mélancoliquement lascive
Des cyprès !

Ô Livia, Livia d'azur, je te vois

Jeune, gracieuse et fluide comme la sève
Qui court sous l'écorce des arbres
Et j'ai peur, ma limpide patricienne,
De la douloureuse distance
Qui nous sépare !

Glose :

La villa de Livia a Prima Porta fut bâtie à la fin du 1er siècle apr. J.-C. sur un petit promontoire entre la voie Flaminia et la voie Tiberina à quelques kilomètres de Rome. Grâce aux écrivains latins, on connaissait l'existence de cette villa, une des plus importantes du Latium, avec une superficie d'environ 14000 mètres carrés. Les fresques de la villa de Livie décoraient un triclinium et une salle à manger d'été. Elles nous montrent un jardin débordant de végétation. La pièce semi souterraine avait été en partie creusée dans un bloc de tuf pour maintenir la fraîcheur, car on l'utilisait surtout l'été. Les fresques qui recouvrent les parois représentent dans la partie basse une petite balustrade en bois et marbre intercalée par des niches dans lesquelles on a logé des arbres. Au-dessus de la balustrade et entre les arbres, on peut voir une grande variété de plantes et d'oiseux. La présence d'un important nombre d'oiseaux peut être mise en relation avec la mode de la cour impériale d'en posséder. Auguste lui-même avait chez lui non seulement une pie parlante, mais aussi un corbeau et un perroquet.

70.

Ես գեղեցիկ պիտի խոսեմ,
Ինչպես թույլը՝ ուժեղների
Եվ ուժեղը թույլերի մեջ,
Ինչպես շքեղ ամառանոցը Լիվիայի,
Շրջապատված երամներով թռչունների:

Ախ այս պատիկ մարմինները թարտացող,
Որ կորչում են
Փարթամ կանաչ թփուտներում:

Այս թփերը, որ համակված քամու թեթև շնչառությամբ,

Երգերի են վերափոխվել,
Եվ այս պարը մեկանխուիկ ու հեշտասեր
Կիպարիսի:

Օ, Լիվիա, լազուրաչյա գեղեցկուհի,
Ես տեսնում եմ քեզ քո ջահել տարիներին՝
Թեթևասահ և հոսանուտ, ինչպես խեժը,
Որ շարժվում է կեղևի տակ էվկալիպտի:
Եվ ակամա վախենում եմ, իմ գեղեցիկ պատրիկուհի,
Մեզ բաժանող տարածության
Այս ահռելի մեծությունից:

Ծանոթագրություն. Լիվիայի ամառանոցը Պրիմա Պորտայում կառուցվել է 1-ին
դարավերջին, ոչ այնքան մեծ մի բարձունքի վրա, Հռոմից մի քանի կիլոմետր
հեռավորությամբ: